

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 566/2020-59

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 11. februára 2021 v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára (sudca spravodajca), zo sudkyne Jany Laššákovej a sudcu Ľuboša Szigetiho o ústavnej sťažnosti ■■■■■ ■■■■■ ■■■■■, ■■■■■ ■■■■■ ■■■■■, zastúpeného advokátskou kanceláriou VALIŠ LEGAL, s. r. o., Mostová 185/2, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Juraj Vališ, LL.M., vo veci namietaného porušenia základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 43 Ek 1595/2019 z 28. júla 2020 takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo ■■■■■ ■■■■■ vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, právo na spravodlivé konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a právo na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového

protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 43 Ek 1595/2019 z 28. júla 2020 porušené boli.

2. Uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 43 Ek 1595/2019 z 28. júla 2020 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

3. [REDAKOVANÉ] priznáva náhradu trov konania v sume 680,74 € (slovom šesťstoosemdesiat eur a sedemdesiatštyri centov), ktorú je Okresný súd Banská Bystrica povinný zaplatiť na účet jeho právneho zástupcu VALIŠ LEGAL, s. r. o., Mostová 185/2, Bratislava, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutého rozhodnutia a sťažostná argumentácia navrhovateľa

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. októbra 2020 doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uzneseniami Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 43 Ek 1595/2019 z 3. marca 2020 (ďalej len „uznesenie vydané VSÚ“) a 28. júla 2020 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ v procesnom postavení povinného v 4. rade podal v napadnutom konaní o vymoženie sumy 70 000 € s príslušenstvom návrh na zastavenie exekúcie. Okresný súd o návrhu sťažovateľa rozhodol prostredníctvom vyššieho súdneho úradníka uznesením tak, že návrh sťažovateľa

na zastavenie exekúcie zamietol. Sťažovateľ proti uzneseniu vydanému VSÚ podal sťažnosť, o ktorej rozhodol okresný súd napadnutým uznesením tak, že sťažnosť sťažovateľa zamietol.

3. Sťažovateľ v sťažnosti namieta, že oprávnený v napadnutom exekučnom konaní sa domáha vymoženía sumy 70 000 € s príslušenstvom na podklade exekučného titulu európskeho platobného rozkazu okresného súdu sp. zn. 16 C 18/2015 z 3. februára 2015 (ďalej len „európsky platobný rozkaz“) a dopĺňajúceho uznesenia okresného súdu z 26. júna 2015 s rovnakou spisovou značkou (ďalej len „doplňujúce uznesenie“). Tvrdí, že exekučný titul, t. j. európsky platobný rozkaz, ako ani doplňujúce uznesenie vo veci vedenej pod sp. zn. 16 C 18/2015 mu nikdy neboli doručené do vlastných rúk, z čoho vyvodzuje nevykonateľnosť exekučného titulu. Zároveň namieta, že okresný súd nemal právomoc rozhodnúť doplňujúcim uznesením, keďže v čase vydania uznesenia vydaného VSÚ a napadnutého uznesenia zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „OSP“) takýto postup v prípade európskeho platobného rozkazu neumožňoval. Na základe uvedeného dospieva k názoru, že okresný súd vydaním doplňujúceho uznesenia prekročil svoju právomoc, preto ide o ničotné, resp. nulité rozhodnutie, na ktoré mal vo veci konajúci súd prihliadať ex offo. Napriek skutočnosti, že obe tieto námietky riadne uplatnil v rámci svojho návrhu na zastavenie exekúcie, ako aj v sťažnosti proti uzneseniu vydanému VSÚ, okresný súd arbitrárnym nepreskúmateľným spôsobom jeho argumenty odmietol, čím malo dôjsť k porušeniu jeho označených práv uznesením vydaným VSÚ, ako aj napadnutým uznesením okresného súdu. V neposlednom rade sťažovateľ namieta, že okresný súd pri vydaní napadnutého uznesenia porušil princíp kontradiktórnosti, keď sťažovateľovi nedal možnosť vyjadriť sa k vyjadreniu oprávneného z 31. marca 2020, ktorým oprávnený reagoval na sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu vydanému VSÚ.

4. Na základe uvedenej sťažnostnej argumentácie sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základné právo vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane

ľudských práv a základných slobôd a právo na ochranu majetku podľa .l. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 43 Ek/1595/2019 z 03. 03. 2020 a uznesením Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 43 Ek/1595/2019 z 28. 07. 2020 porušené boli.

2. Uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 43 Ek/1595/2019 z 03. 03. 2020 a uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 43 Ek/1595/2019 z 28. 07. 2020 zrušuje a vec vracia Okresnému súdu Banská Bystrica na dalšie konanie.

3. Okresný súd Banská Bystrica je povinný uhradiť sťažovateľovi trovy konania pred ústavným súdom Slovenskej republiky na účet jeho právného zástupcu. “

5. Sťažovateľ zároveň navrhol, aby ústavný súd rozhodol o dočasnom opatrení spoivajucom v „uložení povinnosti súdnemu exekútorovi JUDr. Júliusovi Petikovi, so sídlom exekútorského radu Nobelova 34, 831 02 Bratislava, do rozhodnutia stavneho súdu Slovenskej republiky o tejto ústavnej sťažnosti, zdržať sa výkonu exekúcie na podklade exekuneho titulu tvoreného európskym platobným rozkazom Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 16 C/18/2015 z 03. 02. 2015 a dopľnujucim uznesením Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 16 C/18/2015 z 26. 06. 2015, sp. zn. u súdneho exekútora 131 EX 289/19“.

6. Ústavný súd Slovenskej republiky (dalej len „stavny súd“) uznesením č. k. II. S 566/2020-18 z 15. decembra 2020 prijal na dalšie konanie stavn sťažnosť sťažovateľa v rozsahu vymedzenom v záhlaví tohto rozhodnutia. Zároveň rozhodol o navrhovanom dočasnom opatrení tak, že súdnemu exekútorovi JUDr. Júliusovi Petikovi, so sídlom exekútorského radu Nobelova 34, Bratislava, prikazuje zdržať sa vykonania exekúcie na podklade exekuneho titulu tvoreného európskym platobným rozkazom a dopľnujucim uznesením, vedeného u súdneho exekútora pod sp. zn. 131 EX 289/19, do právoplatnosti rozhodnutia stavneho súdu vo veci samej.

7. Následne stavny súd 17. decembra 2020 vyzval okresný súd na vyjadrenie sa k vecnej stránke prijatej sťažnosti a oznámenie, i súhlasí s upustením od ústneho pojednávania o prijatej sťažnosti. Zároveň toho istého dňa upovedomil zúčastnenú osobu

██████████, ██████████ (ďalej len „zúčastnená osoba“),
o práve vyjadriť sa k ústavnej sťažnosti.

II.

Vyjadrenie okresného súdu, zúčastnenej osoby a replika sťažovateľa

8. Zúčastnená osoba reagovala na výzvu ústavného súdu podaním doručeným 29. decembra 2020. V prvom rade uviedla, že sťažnosť sťažovateľa mala byť odmietnutá, pretože bola doručená 2 dni po lehote, vychádzajúc z presvedčenia, že ide o hmotnoprávnu lehotu. V podstatnom zúčastnená osoba argumentovala takto:

«... Aj napriek tomu, že vyššie uvedené súdne rozhodnutia sa stali riadne právoplatnými a vykonateľnými ešte v roku 2016, sťažovateľ voči nim nielenže (i) nepodal žiaden mimoriadny opravný prostriedok (dovolanie), ale dokonca v súvislosti s predmetnými rozhodnutiami (ii) nepodal v zákonnej lehote ani ústavnú sťažnosť (a to aj napriek tomu, že sťažovateľ o predmetných rozhodnutiach mal náležitú vedomosť, a to ešte pred doručením upovedomenia o začatí exekúcie, o čom preukázateľne svedčí aj email sťažovateľa doručený právnomu zástupcovi zúčastnenej osoby dňa 27. 09. 2017, ktorým sťažovateľ žiadal právneho zástupcu zúčastnenej osoby o oznámenie čísla účtu, na ktoré môže byť realizovaná úhrada trov konania týkajúceho sa odvolacieho konania vedeného Krajským súdom v Banskej Bystrici pod sp. zn. 13 Co/196/2016)...

... S poukazom na právny názor vyplývajúci z vyššie uvedených súdnych rozhodnutí je zrejmé, že (i) európsky platobný rozkaz bolo možné doplniť uznesením, resp. (ii) európsky platobný rozkaz, ako aj uznesenie, ktorým bol európsky platobný rozkaz doplnený bolo možné riadne doručiť aj zástupcovi sťažovateľa (t. j. opatrovníkovi) tak, ako to bolo aj realizované podľa v tom čase platného a účinného právneho predpisu (zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok, § 174a ods. 2).

... Zúčastnená osoba zároveň osobitne uvádza, že nakoľko exekučný súd riadne skúmal formálnu i materiálnu vykonateľnosť exekučného titulu (z obsahu vyššie uvedeného rozhodnutia exekučného súdu jednoznačne vyplýva, že Okresný súd Banská Bystrica bol oprávnený v konaní vedenom pod sp. zn. 16 C/18/2015 doplniť európsky platobný rozkaz, a to aj vzhľadom na právny názor Krajského súdu v Banskej Bystrici,

ktorý sa touto otázkou už náležite zaoberal), námietky sťažovateľa prezentované v písm. B) a C) ústavnej sťažnosti sú nepravdivé, resp. irelevantné...

... V prípade námietky sťažovateľa prezentovanej v písm. E) ústavnej sťažnosti (nedoručenie vyjadrenia zúčastnenej osoby sťažovateľovi) zúčastnená osoba uvádza, že pravdivosť uvedenej námietky zúčastnená osoba nevie verifikovať. V tejto súvislosti však zúčastnená osoba dáva do pozornosti právny názor exekučného súdu (Okresný súd Banská Bystrica) uvedený v bode 31. odôvodnenia uznesenia zo dňa 14. 10. 2020, sp. zn. 45 Ek/103/2017, podľa ktorého: „Čo sa týka povinnou tvrdeného porušenia princípu kontradiktórnosti konania, keď jej súd nedoručoval vyjadrenia oprávneného, či už k jej návrhu na nastavenie exekúcie alebo vyjadrenia k sťažnostiam, súd dáva do pozornosti, že Exekučný poriadok nepredpokladá doručovanie vyjadrenia oprávneného k návrhu na zastavenie exekúcie povinnej. Vyšší súdny úradník pri vydaní rozhodnutia o návrhu povinnej na zastavenie exekúcie postupoval v súlade s § 61k ods. 5 Exekučného poriadku, keď po predložení návrhu povinnej na zastavenie exekúcie spolu s vyjadrením oprávneného k tomuto návrhu, o podanom návrhu povinnej na zastavenie exekúcie rozhodol bez toho, aby povinnej zaslal vyjadrenie oprávneného. Uvedené ustanovenie zobrazuje presný postup od podania návrhu na vykonanie exekúcie u súdneho exekútora, pričom tento záver súdu umocňuje aj koncentračná zásada upravená v § 61k ods. 2 Exekučného poriadku, v zmysle ktorej v návrhu na zastavenie exekúcie musí povinná uplatniť všetky rozhodné právne skutočnosti ku dňu podania tohto návrhu a preto ani na prípadné ďalšie skutočnosti, ktoré by povinná uviedla v ďalšom vyjadrení (napríklad v prípadnom vyjadrení povinnej k vyjadreniu oprávneného), by už súd prihliadnuť nemohol. Rovnako potom postupuje aj sťažnostný súd, ktorý nezasiela povinnej vyjadrenie oprávneného k podanej sťažnosti, keďže charakter sťažnosti nie je oprávnený prostriedok, ale prostriedok procesnej obrany. Ani súdna prax či rozhodnutia vyšších súdnych autorít nevyžadujú doručenie vyjadrenia účastníka konania k sťažnosti sťažovateľovi (napr. nález Ústavného súdu SR z 11. 9. 2018, sp. zn. III. ÚS 220/2018).“. Ak teda exekučný súd sťažovateľovi nedoručil vyjadrenie zúčastnenej osoby k jej sťažnosti, nepostupoval v rozpore s Exekučným poriadkom.

V prípade námietky sťažovateľa prezentovanej v písm. F) ústavnej sťažnosti (nedoručovanie písomností sťažovateľovi do vlastných rúk) zúčastnená osoba uvádza,

že sťažovateľovi bol v súdnom konaní ustanovený opatrovník, pričom všetky listiny boli riadne doručované tomuto zástupcovi (ust. § 174a ods. 2 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok). To, že exekučný titul bol sťažovateľovi riadne a v súlade s v tom čase účinným právnym predpisom (Občiansky súdny poriadok) doručený, resp. sťažovateľ mal dostatočnú vedomosť o jeho obsahu vyplýva aj zo skutočností prezentovaných zúčastnenou osobou v jej vyššie uvedených podaniach.»

9. Vyjadrenie okresného súdu bolo ústavnému súdu doručené 30. decembra 2020. Predseda okresného súdu sa v plnej miere stotožnil s priloženým vyjadrením zákonného sudcu a zároveň vyjadril súhlas s upustením od ústneho pojednávania v predmetnej veci. Zákonný sudca vo svojom vyjadrení k sťažovateľom namietanej nulite uviedol, že nezhliadol, že by exekučný titul bol nulitným rozhodnutím, keďže bol toho názoru, že v okolnostiach veci neprekročil svoju právomoc. „Okresný súd Banská Bystrica mal právomoc o tejto veci rozhodnúť a preto nemožno hovoriť nulite rozhodnutia. V danej veci exekučný súd nezhliadol ani iné dôvody nulity, t. j. žeby exekučný titul bol vydaný mimo existujúceho súdneho konania, resp. že rozhodnutie nebolo prejavom vôle príslušnej tomu kompetentnej súdnej osoby. Z tohto pohľadu súd musí odmietnuť akékoľvek tvrdenie o nulite exekučného titulu a následne aj o tom žeby touto skutočnosťou sa v rámci exekučného konania nezaoberal.“ Vyjadril tiež názor, že „sťažovateľ v rámci ústavnej sťažnosti nenaformuloval jednu základnú podstatnú náležitosť (a je vôbec otáznne, či ju vôbec môže už teraz urobiť), a to akým spôsobom došlo nesprávnou aplikáciou podústavného práva vydaním uznesenia Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 43 Ek/1595/2019 zo dňa 28. júla 2020 k porušeniu práv sťažovateľa na ústavnoprávnej rovine.“

K postupu súdu v základnom konaní uviedol, že „z neexistencie právnej úpravy o doplnenie platobného rozkazu v OSP, či súčasnosti v CSP, resp. v nariadení nemožno vyvodzovať neprípustnosť doplnenia platobného rozkazu doplniaci uznesením. Máme za to, že ide o medzeru v zákone a súd ju za danej procesnej situácie musel vyriešiť. Hoci v čase vydania doplnujúceho uznesenia neexistoval článok 4 CSP, máme za to, že pravidlá v ňom uvedené platili aj v čase účinnosti OSP. Ak teda súd nerozhodol pri vydaní európskeho platobného rozkazu o celej žalobe, použil na vyriešenie vadnej

procesnej situácie takú právnu úpravu, ktorá bola čo do obsahu a účelu jej najbližšia a teda vydal doplňujúce uznesenie. Súd nesúhlasí s názorom sťažovateľa, že vydaním doplňujúceho uznesenia porušil základnú zásadu legality zakotvenú v čl. 2 ods. 2 Ústavy SR, lebo aj v oblasti civilného procesu existuje množstvo situácií, ktoré nie sú právom reglementované. Z teórie civilného procesného práva je prípustné použitie analógie v civilnom procese a nemožno pri jej použití automaticky tvrdiť, že tým dochádza k porušeniu princípu legality resp. takýto postup je automaticky právo neaprobovaný...

... To, že bolo vydané doplňujúce uznesenie, sa sťažovateľovi neodňal prostriedok nápravy a prieskumu, pretože proti uvedenému doplňujúcemu uzneseniu mal možnosť podať odvolanie. Povinnosť súdu postupovať a vybavovať peňažné nároky rozkazom, aby žalovaní mali možnosť vôbec uplatniť odpor nie je daná. Rozkaz je nástroj daný sudcom zo strany zákonodarcu a je na vôli sudcu či tento nástroj využije alebo nie. Taktiež nie sú relevantné vyjadrenia o rozdielnosti následkov odporu či odvolania. Súd považuje automatické zrušenie či nezrušenie individuálneho právneho aktu za technickú záležitosť, lebo najdôležitejšie je či účastník mal alebo nemal efektívny prostriedok nápravy. Exekučný súd si nemyslí, že vydaním doplňujúceho uznesenia sa odníma žalovanému možnosť konať pred súdom a teda porušuje právo na spravodlivý súdny proces. Taktiež za irelevantný považuje poukaz na § 174 ods. 4 OSP. V danej veci boli žalovaní zviazaní ako solidárni dlžníci a teda nešlo o nerozlučné spoločenstvo podľa § 91 ods. 1 OSP. Nakoniec súd tiež musí odmietnuť štvrtý bod týkajúci sa doručovania, nakoľko vo veci bol sťažovateľovi ustanovený za dodržania vtedy platných predpisov opatrovník a zástupca a teda doručovanie u oboch rozhodnutí má rovnaký priebeh a parametre.

Vychádzajúc z ust. § 234 ods. 2 v spojení s § 220 ods. 2 CSP, ako i z obsahu uznesenia krajského súdu je zrejmé, že odôvodnenie sťažnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu jasným a zrozumiteľným spôsobom sa vysporiadalo so všetkými okolnosťami, ktoré majú pre vec podstatný význam a ktoré dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia, z ktorého dôvodu ho nemožno považovať za nepreskúmateľné, pretože ako celok spĺňa parametre zákonného odôvodnenia rozhodnutia. Z odôvodnenia sú zrejmé podstatné dôvody, pre ktoré odvolací súd potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie, pričom odvolací súd uviedol, z ktorých skutočností a dôkazov súdy vychádzali, akými úvahami sa riadil súd prvej inštancie a odvolací súd

zaujal aj závery k jeho právnomu posúdeniu, s ktorými sa ohľadne zastavenia exekučného konania stotožnil. Uznesenie odvolacieho súdu tak nemá za následok tvrdené porušenie základných práv sťažovateľky, preto jej sťažnosť považujem za nedôvodnú.“

Na podporu správnosti napadnutého uznesenia okresného súdu zákonný sudca uviedol, že „*proti uvedenému uzneseniu bolo podané odvolanie žalovaným v 2. rade, ktorého zastupoval rovnaký právny zástupca, ktorý zastupuje i sťažovateľa v tomto konaní. V tomto odvolaní nastolil viaceré otázky, z ktorých jedna bola otázka zákonnosti postupu pri vydávaní doplňujúceho uznesenia. Odvolací súd Krajský súd Banská Bystrica uznesením č. k. 13 Co/196/2016-98 uvedenú vec preskúmal a potvrdil správnosť postupu vyššieho súdneho úradníka pri vydávaní doplňujúceho uznesenia. Z tohto dôvodu exekučný súd nemôže opätovne preskúmať zákonnosti rozhodnutia a postupu zo strany sťažovateľa, ktorý nebol účastníkom odvolacieho konania. Jednak je to nesprávne vo všeobecnosti, pretože exekučný súd nemá v rámci exekúcie postavenie prieskumného orgánu ale jednak i preto, že o tejto otázke bolo právoplatne rozhodnuté. V tomto smere je irelevantné, že sťažovateľ nebol účastníkom tohto odvolacieho konania a že sa na neho neviaže uvedené rozhodnutie, lebo odvolacie konanie nie je samostatným konaním, ale len súčasťou jedného základného konania. Sťažovateľ si totiž pletie subjektívnu záväznosť rozhodnutia, ktorá hlavne smeruje otázkam hmotnoprávnym a prejudiciality rozhodnutia, ktorá sa týka aj procesných aj hmotnoprávných skutočností. Ide o dve rozdielne vlastnosti súdnych rozhodnutí. V zmysle ustanovenia § 194 ods. 1 CSP ak sa o niektorej otázke právoplatné rozhodnutie, súd z neho vychádza.“*

K povinnosti exekučného súdu skúmať formálnu a materiálnu vykonateľnosť exekučného titulu zákonný sudca uviedol, že «*exekučný súd si svoju povinnosť preskúmať exekučný titul z hľadiska formálnej a materiálnej stránky vykonateľnosti splnil, pretože sťažovateľ namietal v rámci návrhu na zastavenie exekúcie i sťažnosti nedoručenie exekučného titulu a tým pádom formálnu vykonateľnosť. Ako je uvedené v bode 27 napadnutého uznesenia, súd nezistil ani tento nedostatok formálnej vykonateľnosti.*

Sťažovateľ v návrhu na zastavenie exekúcie i sťažnosti predložil len dve základné otázky svojej exekučnej obrany, a to otázku nulity respektíve nezákonnosti exekučného titulu a jeho formálnej vykonateľnosti z dôvodu pochybností o správnosti ustanovenia opatrovníka ergo i správnosti postupu pri doručovaní. K prvému dôvodu obrany sa súd vyjadril v bode

26 napadnutého uznesenia, pričom uviedol v ňom iba to relevantné a teda poukaz na uznesenie Krajského súdu Banská Bystrica č. k. 13 Co/196/2016-98 zo dňa 25. 10. 2016. Za uvedenou dostatočnosťou odôvodnenia si exekučný súd stojí... Poukaz na právoplatné uznesenie Krajského súdu Banská Bystrica, ktorým otázka zákonnosti i nulity exekučného titulu bola právoplatne vyriešená a neochota sťažovateľa akceptovať uvedené rozhodnutie, nemôže dôjsť k tomu, že exekučné konanie bude „novým ihriskom“ riešenia správnosti tohto rozhodnutia.

Exekučný súd nerozhodol o danej veci arbitrárne, keď skonštatoval, že súdny rozkaz sa dopĺňa dopĺňujúcim uznesením a nie súdnym rozkazom.».

K namietanému porušeniu princípu kontradiktórnosti (nedoručenie vyjadrenia oprávneného, pozn.) zákonný sudca uviedol, že «*exekučný súd má za to, že uvedenom konaní neporušil ani princíp kontradiktórnosti súdneho konania. Je potrebné si uvedomiť a ústavný súd si to môže objektívne zistiť porovnaním podaní účastníkov, že hlavné body obrany v danej veci aj so zreteľom na koncentračnú zásadu povinný formuloval. Obdobne tak učinil i oprávnený vo svojom vyjadrení. Na uvedených pozíciách sa nič nezmenilo ani podaním sťažnosti voči uzneseniu vyššieho súdneho úradníka a to ani podaním vyjadrenia k tejto sťažnosti. Pokiaľ vo vyjadrení oprávnený poukázal na rozhodnutie Krajského súdu Trenčín sp. zn. 6 Co/235/2015 zo dňa 31. 05. 2015, tento exekučný súd nepovažoval za relevantný a nepojal ho ani do právnych záverov svojho uznesenia.*

Exekučný súd má za to, že princíp kontradiktórnosti nie je absolútny a že právo vyjadriť k tvrdeniu dôkazu či inej skutočnosti protistrany je dané iba vtedy, ak je k čomu sa vyjadriť, t. j. že ide o nové tvrdenia a dôkazy protistrany a ktoré pre súd aspoň z hľadiska ich potenciality sú istým spôsobom relevantné a dôležité pre budúce rozhodnutie. Podľa názoru súdu iba za takejto situácie sa nedoručením vyjadrenia môže vytvoriť stav nerovnováhy v konaní a porušenia rovnosti zbraní a teda porušenia ústavného práva na spravodlivý proces. Exekučný súd a vôbec súd tu nie je od toho, aby nebodaj zo strachu z porušenia tohto práva účastníka robil účastníkom „poštára“ a zasielal im vyjadrenia, repliky a dupliky až kým to jednu zo strán unaví a až potom pristúpil k rozhodnutiu. Naopak, exekučný súd si myslí, že súd pri tomto postupuje aktívne v súlade s materiálnym vedením konania a sám podľa obsahu podaní posúdi, či z hľadiska obsahu a dôvodov uvedených v podaní je potrebné ho posunúť druhej strane na vyjadrenie...

V danej veci vyjadrenie oprávneného k sťažnosti povinného bolo absolútne irelevantné pre rozhodnutie vo veci a teda pozícia účastníka konania nebola nijako objektívne oslabená a teda podľa názoru súdu nedošlo k porušeniu ním určeného ústavného práva sťažovateľa.».

K námietke nedoručenia európskeho platobného rozkazu zákonný sudca vo svojom vyjadrení uviedol, že „*ide iba ďalší dôvod formalistickej obrany sťažovateľa. Pokiaľ sťažovateľ citoval bod 27 odôvodnenia a z neho vyvodzoval nedoručenie európskeho platobného rozkazu, tak sťažovateľ sa mylí, resp. účelovo si prispôsobuje alebo vysvetľuje veci. Sťažovateľ sa totiž v návrhu na zastavenie exekúcie bránil tým, že doplňujúce uznesenie mu nebolo riadne doručené, čo exekučný súd vyvrátil preskúmaním súdneho spisu a potvrdením riadneho doručenia doplňujúceho uznesenia opatrovníkovi sťažovateľa. Iný záver z uvedeného bodu uznesenie nie možné urobiť. Je potrebné uviesť, že európsky platobný rozkaz bol zástupcovi sťažovateľa doručený dňa 29. 02. 2016 spolu s doplňacím uznesením. Keďže nedoručenie európskeho platobného rozkazu nenamietal, exekučný súd sa touto skutočnosťou nezaoberal. O uvedenej skutočnosti doručenia sa mohol sťažovateľ presvedčiť nahliadnutím do spisu, na ktoré má ako účastník právo. Ak by túto vadu exekučný súd, ktorý otázku doručenia skúma, zistil a teda že by zistil formálnu nevykonateľnosť exekučného titulu, tak by uvedené konanie z tohto dôvodu zastavil.“.*

10. Právny zástupca sťažovateľa vo svojom vyjadrení doručenom 25. januára 2021 zotrval na dôvodnosti podanej sťažnosti. V podstatnom uviedol:

«V doručenom Vyjadrení zákonný sudca Mgr. Vladimír Hudzík uviedol (na strane 1), že v danej veci exekučný súd nevzhladol, že by namietaný exekučný titul bol nulitným rozhodnutím, respektíve paaktom. Zároveň však v predmetnom Vyjadrení uviedol (na strane 4), že exekučný súd nemá za to, že by bol v rámci exekúcie vybavený až takou kompetenciou, že môže v exekučnom konaní rozhodovať o zákonnosti (nulite) individuálneho právneho aktu inak, ako o tom predtým právoplatne rozhodol procesný súd v rámci konania opravného, resp. jemu obdobného konania (napr. v konaní o žalobe o zrušenie rozhodcovského rozsudku) a to aj vtedy, ak povinný a osoba, ktorá iniciovala opravné konanie resp. jemu obdobné, nie sú totožné. Zároveň je na strane 4 Vyjadrenia uvedené, že jednak je to nesprávne vo všeobecnosti, pretože exekučný súd nemá v rámci exekúcie

postavenie prieskumného orgánu ale jednak i preto, že o tejto otázke bolo právoplatne rozhodnuté. V uvedených tvrdeniach si tak zákonný sudca odporuje, keď na jednej strane tvrdí, že zákonnosť (nulitu) exekučného titulu skúmať a na druhej strane tvrdí, že zákonnosť (nulitu) exekučného titulu ani skúmať nemohol.

Sťažovateľ v tejto súvislosti poukazuje aj na skutočnosti uvádzané v ústavnej sťažnosti, a síce že Okresný súd Banská Bystrica v odôvodnení uznesenia sp. zn. 43 Ek/1595/2019 z 03. 03. 2020 (ďalej len „Uznesenie 1“) uviedol, že exekučné konanie nie je ďalším opravným konaním a ani konaním, v ktorom sa exekučné tituly ako aj procesný postup orgánu, ktorý exekučný titul vydal preskúmvajú. Okresný súd Banská Bystrica v odôvodnení uznesenia sp. zn. 43 Ek/15959/2019 z 28. 07. 2020 (ďalej len „Uznesenie 2“), ktorým rozhodoval o sťažnosti sťažovateľa (povinného) proti Uzneseniu 1 uviedol, že sa so závermi a dôvodmi vyjadrenými v Uznesení 1 stotožňuje. Okresný súd Banská Bystrica sa tak v skutočnosti nezákonnosťou (nulitou) exekučného titulu vôbec nezaoberal a obsah Vyjadrenia je v rozpore s odôvodnením Uznesenia 1 a Uznesenia 2.

II. Nulita exekučného titulu

Zákonný sudca Mgr. Vladimír Hudzík vo Vyjadrení ďalej uviedol (na strane 1), že v rámci teórie práva ako aj teórie procesného práva i ustálenej judikatúry sa za nulitné považuje také rozhodnutie orgánu verejnej moci, kde orgán prekročil svoju právomoc. V danom prípade však o takúto situáciu nejde, keďže vo veci rozhodoval civilný súd a rozhodoval o súkromno-právnom nároku vyplývajúcom zo zmluvy o pôžičke zo dňa 12. apríla 2012 uzavretej medzi účastníkmi konania.

Podľa názoru sťažovateľa je potrebné rozlišovať medzi (1) právomocou všeobecného súdu rozhodnúť súkromnoprávny spor (aktuálne upravené napr. v ust. § 3 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov) a (2) zákonnou úpravou postupu všeobecného súdu pri rozhodovaní sporu, ktorou je právomoc všeobecného súdu v zásade limitovaná. Inak povedané všeobecnému súdu daná právomoc rozhodovať súkromnoprávne spory sa musí pohybovať v zákonodarcom stanovených hraniciach, v opačnom prípade ide o prekročenie právomoci všeobecného súdu a rozhodnutie vydané na základe prekročenia právomoci je potrebné považovať za nulitné.

Uvedený právny názor zákonného sudcu prezentovaný vo Vyjadrení by ad absurdum znamenal, že akonáhle je súdu predložený na rozhodnutie súkromnoprávny spor (čím je založená právomoc všeobecného súdu) súd môže v konaní postupovať ľubovoľne, môže si sám zvoliť normy (nemusia byť len právne) na podklade ktorých bude rozhodovať a môže vydať aj rozhodnutie vo forme, ktorá nie je platnými a účinnými procesnými predpismi predpokladaná. Takýto právny názor je preto podľa sťažovateľa celkom zjavne nesprávny.

Z uvedeného potom vyplýva, že pokiaľ bude daná negatívna odpoveď na sťažovateľom vznesenú otázku, či všeobecný súd bol v základnom konaní oprávnený vydať doplnujúce uznesenie k európskemu platobnému rozkazu, je potrebné prijať pozitívnu odpoveď na otázku, či všeobecný súd prekročil svoju právomoc a vydal nulitný právny akt.»

K záväznosti exekučného súdu rozhodnutím Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) č. k. 13 Co/196/2016-98 právny zástupca sťažovateľa uviedol, že «sťažovateľ nebol účastníkom odvolacieho konania v základnom konaní, nemal možnosť namietat' závery odvolacieho rozhodnutia, uvedené rozhodnutie odvolacieho súdu ani nebolo sťažovateľovi doručené (a ak bolo, tak nesprávne už za účinnosti Civilného sporového poriadku do rúk opatrovníka). Uvedené rozhodnutie sa nezaoberalo všetkými dôvodmi, ktoré vymedzil sťažovateľ v návrhu na zastavenie exekúcie.

Zákonný sudca Mgr. Vladimír Hudzík sa vo svojom Vyjadrení odvoláva na prejudicialitu v súlade s ust. § 194 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“). V zmysle uvedeného ustanovenia otázku, o ktorej má právomoc rozhodovať iný orgán verejnej moci ako orgán podľa § 193, môže súd posúdiť sám, nemôže však o nej rozhodnúť.

Uvedené ustanovenie nie je podľa názoru sťažovateľa možné aplikovať na tu preskúmané rozhodnutie. Na rozhodnutie, či je exekučný titul spôsobilý a formálne a materiálne vykonateľný má právomoc výlučne exekučný súd a žiaden iný orgán verejnej moci. Rozhodnutie odvolacieho súdu v základnom konaní je potrebné vnímať prostredníctvom precedenčnej záväznosti, ktorá v kontinentálnom právnom systéme nie je absolútna a exekučný súd bol oprávnený (s náležitým odôvodnením) sa od právneho názoru vyjadreného v tomto rozhodnutí odkloniť. Zároveň jediné rozhodnutie krajského súdu spravidla nepredstavuje ustálenú rozhodovaciu prax.

Vo vzťahu k poznámke o rovnakom právnom zástupcovi žalovaného v 2. rade v odvolacom konaní, si sťažovateľ dovoľuje uviesť, že tohto právneho zástupcu si zvolil práve kvôli znalosti veci a právne zastúpenie sťažovateľa v tejto veci prevzala advokátska kancelária VALIŠ LEGAL, s. r. o. až v mesiaci december 2019.».

K argumentácii o možnej analógii legis právny zástupca sťažovateľa uviedol, že *«sťažovateľ vôbec prvýkrát dostal odpoveď na otázku, na akom právnom základe bolo možné vydať doplňujúce uznesenie k európskemu platobnému rozkazu až z Vyjadrenia zákonného sudcu Mgr. Vladimíra Hudzíka, ktorý poukázal na analogickú aplikáciu úpravy doplnenia rozhodnutia ako pri uznesení alebo rozsudku.*

Sťažovateľ považuje za potrebné poukázať najmä na otázku, ktorú je v tejto súvislosti potrebné primárne vyriešiť, a síce, či zákonným sudcom označená „medzera v zákone“ je skutočne omylom opomenutou právnou úpravou alebo absencia takejto právnej úpravy bola úmyslom zákonodarcu.

Sťažovateľ sa prirodzene prikláňa k výkladu prezentovanému v ústavnej sťažnosti, ako i v návrhu na zastavenie exekúcie a v sťažnosti, a to najmä z nasledovných už odprezentovaných názorov:

a) európsky platobný rozkaz (spolu s platobným rozkazom) je osobitnou formou rozhodnutia súdu, ktoré sa vydáva v osobitne upravenom skrátenom konaní a vzhľadom na osobitnú právnú úpravu nemožno automaticky aplikovať všeobecné ustanovenia vzťahujúce sa na uznesenie a rozsudok,

b) zákonodarca umožnil vydanie opravného uznesenia podľa § 164 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“), pokiaľ by mal v úmysle umožniť aj vydanie doplňujúceho uznesenia, učinil by rovnako,

c) možnosť vydania doplňujúceho uznesenia k európskemu platobnému rozkazu (platobnému rozkazu) nie je upravená ani v Civilnom sporovom poriadku,

d) následkom vydania doplňujúceho uznesenia, ktorým sa rozhoduje o meritórnom rozšírení európskeho platobného rozkazu (v tomto prípade o ďalších žalovaných a aj v časti úroku z omeškania) je vydanie inej formy rozhodnutia s ktorým sú spojené iné následky rozpracované v ústavnej sťažnosti.

Všeobecný súd vlastne v tejto veci voči sťažovateľovi rozhodol v skrátenom konaní, len na základe tvrdení a dôkazov predložených žalobcom avšak inou formou rozhodnutia,

než akú predpokladaná zákon a vylúčil tým právo sťažovateľa podať proti takému rozhodnutiu odpor s príslušnými právnymi účinkami.

Ak by aj nebolo zrejmé, či skutočne išlo o úmysel zákonodarcu, pred využitím analógie legis by bolo potrebné sa zaoberať otázkou, či takéto použitie analógie nie je v rozpore s účelom skráteného konania o platobnom rozkaze a či nemôže byť na ujmu sporovým stranám. Podľa názoru sťažovateľa je vzhľadom na osobitnú úpravu konania o európskom platobnom rozkaze (spolu s platobným rozkazom) potrebné vylúčiť automatickú aplikáciu analógie...

... V súvislosti s tvrdením obsiahnutým vo Vyjadrení, že sťažovateľ neuviedol dôvody nemožnosti doplnenia európskeho platobného rozkazu v návrhu na zastavenie exekúcie a ani v sťažnosti, sťažovateľ uvádza, že sťažovateľ namietal už v návrhu na zastavenie exekúcie a následne aj v sťažnosti, že vzhľadom na absenciu zákonného ustanovenia upravujúceho vydanie doplňujúceho uznesenia k európskemu platobnému rozkazu, takéto rozhodnutie súd nie je oprávnený vydať. Skutočnosť, že sťažovateľ rozpracoval a uviedol konkrétne dôsledky takéhoto nesprávneho postupu súdu, nie sú novými tvrdeniami (sťažovateľ stále tvrdí to isté, a síce že doplňujúce uznesenie k európskemu platobnému rozkazu nemožno vydať), ale sú len poukazom na právne dôsledky, ktoré musia byť zrejmé aj exekučnému súdu.».

11. Ústavný súd podľa § 58 ods. 3 zákona o ústavnom súde (berúc do úvahy aj predchádzajúce stanoviská účastníkov konania podľa právnej úpravy účinnej do 31. decembra 2020) vec prejednal a rozhodol bez nariadenia ústneho pojednávania, keďže na základe obsahu podaní dospel k záveru, že od ústneho pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

III.

Relevantná právna úprava, teoretické a judikatúrne východiská ústavného súdu

12. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

13. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

14. Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva. Dedenie sa zaručuje.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva.

15. Ústavný súd vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru už judikoval, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

16. Vychádzajúc z podstaty námietok sťažovateľa, ústavný súd konštatuje, že zásadne nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie práva s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/01, III. ÚS 391/09). Ústavný súd nevykladá iné ako ústavné zákony, a preto musí preskúmať len to, či sa tieto zákony nevyložili spôsobom, ktorý je svojvoľný

(arbitrárny) alebo ústavne neudržateľný pre zjavné pochybenia alebo omyly v posudzovaní obsahu takýchto právnych úprav (II. ÚS 348/08).

17. Arbitrárnosť a zjavná neodôvodnenosť rozhodnutí všeobecných súdov je najčastejšie daná rozporom súvislostí ich právnych argumentov a skutkových okolností prerokúvaných prípadov s pravidlami formálnej logiky, alebo absenciou jasných a zrozumiteľných odpovedí na všetky právne a skutkovo relevantné otázky, súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Uvedené nedostatky pritom musia dosahovať mieru ústavnej relevancie, teda ich intenzita musí byť spôsobilá porušiť niektoré z práv uvedených v čl. 127 ods. 1 ústavy.

18. Podstata základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy).

19. Do obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (obdobne aj právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) patrí právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá má základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon. Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal výklad dotknutej právnej normy, ktorý je v súlade s ústavou, čo je základným predpokladom na ústavne konformnú aplikáciu tejto právnej normy na zistený skutkový stav veci.

20. K porušeniu základného práva na súdnu ochranu by došlo predovšetkým vtedy, ak by komukoľvek bola odmietnutá možnosť domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a ak by súd odmietol konať a rozhodovať o podanom návrhu (žalobe)

fyzickej osoby alebo právnickej osoby (napr. I. ÚS 35/98), ale tiež v prípade, ak by rozhodnutie všeobecného súdu bolo arbitrárne, a teda prejavom zjavnej svojvôle pri výklade a aplikácii právnej normy, ak by výrok rozhodnutia nebol v súlade s priebehom konania alebo ak by rozhodnutie nebolo dostatočne odôvodnené.

21. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu je požiadavka riadneho odôvodnenia jedným zo základných atribútov spravodlivého procesu. Dodržiavanie povinnosti odôvodniť rozhodnutie má zaručiť transparentnosť a kontrolovateľnosť rozhodnutí súdov a vylúčiť svojvôľu, lebo len vecne správne (zákonu celkom zodpovedajúce) rozhodnutie a náležite, t. j. zákonom vyžadovaným spôsobom odôvodnené rozhodnutie napĺňa – ako neoddeliteľná súčasť „stanoveného postupu“ – ústavné kritériá vyplývajúce preň z ústavy a dohovoru (I. ÚS 327/2010).

22. V právnom štáte by nemali vznikajúť pochybnosti, či sa sudca určitou otázkou (námietkou) vo svojom rozhodnutí (ne)zaoberal; odpoveď by mala byť zrejmalá a zreteľná z odôvodnenia jeho rozhodnutia (k tomu pozri aj rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci TORIJA v. Španielsko, č. 18390/91, bod 29). V žiadnom prípade totiž nemožno ignorovať argument, ktorý je pre výsledok daného konania úplne kľúčový.

23. Všeobecný súd by mal vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení svojho rozhodnutia dbať tiež na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé. Všeobecný súd musí súčasne vychádzať z toho, že práve tieto súdy majú poskytovať v občianskom súdnom konaní materiálnu ochranu zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov (obdobne napr. IV. ÚS 1/02, II. ÚS 174/04, III. ÚS 117/07, III. ÚS 332/09).

24. Uvedené východiská bol povinný dodržiavať v konaní a pri rozhodovaní v napadnutej veci aj okresný súd, a preto bolo úlohou ústavného súdu posúdiť, či ich skutočne rešpektoval, a to minimálne v takej miere, ktorá je z ústavného hľadiska akceptovateľná a udržateľná.

IV.

Právne posúdenie veci a závery ústavného súdu

25. Pre komplexné pochopenie procesných súvislostí, ako aj posúdenie dostatočnosti a ústavnej udržateľnosti odôvodnenia napadnutého uznesenia v spojení a v nadväznosti na odôvodnenie uznesenia vydaného VSÚ je potrebné zhrnúť rozhodné skutočnosti prípadu. Z predložených kópií rozhodnutí vyplýva, že oprávnený podal návrh na vydanie európskeho platobného rozkazu proti štyrom subjektom. Okresný súd vydal európsky platobný rozkaz proti dvom subjektom. Na základe včas doručeného návrhu oprávneného okresný súd vydal doplňujúce uznesenie, vo výroku ktorého uviedol, že *„súd dopĺňa európsky platobný rozkaz sp. zn. 16 C/18/2015 zo dňa 03. 02. 2015 v záhlaví o odporcu v 3. rade a odporcu v 4. rade...“*, a rozšíril výroky európskeho platobného rozkazu o žalovaného v 3. a 4. rade (sťažovateľ je žalovaným v 4. rade, pozn.). V odôvodnení svojho doplňujúceho uznesenia od citoval § 166 ods. 1 a § 167 ods. OSP a dospel k záveru, že je potrebné vyhovieť návrhu oprávneného. Proti doplňujúcemu uzneseniu podali odvolanie žalovaný v 2. a 3. rade prostredníctvom svojho právneho zástupcu, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 13 Co 196/2016 z 25. októbra 2016 (ďalej len „uznesenie krajského súdu“) tak, že odvolaním napadnuté doplňujúce uznesenie potvrdil a druhým výrokom odvolanie žalovaného v 3. rade odmietol. Z odôvodnenia uznesenia krajského súdu vyplýva, že na posúdenie správnosti odvolaním napadnutého doplňujúceho uznesenia aplikoval už § 255 ods. 1 a § 234 ods. 2 Civilného sporového poriadku. Z nesporných tvrdení sťažovateľa, ako aj okresného súdu vyplýva, že európsky platobný rozkaz, ako aj doplňujúce uznesenie boli doručené súdom ustanovenému opatrovníkovi 29. februára 2016 (pozri bod 9 odôvodnenia tohto nálezu in fine, k námietke nedoručenia európskeho platobného rozkazu), pričom sťažovateľ sa o tejto skutočnosti dozvedel až v exekučnom konaní.

26. V relevantnej časti odôvodnenia napadnutého uznesenia (vydaného VSÚ o zastavení exekúcie, pozn.) okresný súd uviedol:

„25. ... Vyšší súdny úradník sa so skutočnosťami uvedenými v návrhu na zastavenie riadne, presvedčivo a v dostatočnej miere vysporiadal a jeho rozhodnutie je vo výroku vecne správne. Keďže ani v priebehu konania o sťažnosti sa na týchto skutkových

a právnych zisteniach nič nezmenilo, súd musel sťažnosť povinného ako nedôvodnú zamietnuť a sudca sa stotožňuje s dôvodmi uvedenými v napadnutom rozhodnutí. Povinný v sťažnosti opakuje skutočnosti, ktoré už uviedol v návrhu na zastavenie exekúcie, t. j. nemožnosť vydania doplňujúceho uznesenia k európskemu platobnému rozkazu a neúčinnosť doručenia doplňujúceho uznesenia opatrovníkovi, ergo nulitu a formálnu nevykonateľnosť predloženého exekučného titulu.

26. K nulite titulu teda nemožnosti vydať doplňujúce uznesenie k európskemu platobnému rozkazu, exekučný titul musí uviesť, že je povinnosťou procesného súdu v základnom konaní rozhodnúť o celom predmete konania. Ak o nejakej časti nerozhodol, tak uvedenú vadu procesný súd zhojí predpísaným procesným postupom vydaním doplňujúceho rozsudku, resp. vydaním doplňujúceho uznesenia. V zmysle vtedy platnej právnej úpravy tak procesný súd učinil podľa § 166 ods. 1 v spojení s § 167 ods. 2 OSP. K správnosti postupu vydania doplňujúceho uznesenia sa vyjadril i samotný Krajský súd Banská Bystrica uznesením č. k. 13 Co/196/2016-98 zo dňa 25. 10. 2016, v ktorom potvrdil správnosť postupu súdu prvého stupňa a to s poukazom na čl. 26 Nariadenia. V žiadnom prípade tu nedochádza takýmto postupom súdu k obchádzaniu zákona so zreteľom k neskoršiemu doručovaniu účastníkom konania, ale o riadny postup, kedy i súdny rozkaz sa doplňuje doplňujúcim uznesením a nie vydaním ďalšieho súdneho rozkazu.

27. Exekučný súd nezistil ani vady týkajúce sa doručovania exekučného titulu povinnému a teda ani vadu formálnej vykonateľnosti doplňujúceho uznesenia Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 16 C/18/2015-46 zo dňa 26. 06. 2015. Z predmetného spisu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 16 C/18/2015 exekučný súd zistil, že súd pri doručovaní exekučného titulu ustanovil povinnému opatrovníka v osobe [REDAKOVANÉ], súdnej tajomníčky Okresného súdu Zvolen, nakoľko ani príslušníkom PZ SR sa nepodarilo doručiť doplňujúce uznesenie povinnému. Po jej ustanovení ako zástupkyňi povinného bol jej exekučný titul doručený dňa 29. 02. 2016, t. j. za účinnosti OSP. So zreteľom na obsah znenia § 174a ods. 2 OSP možno považovať doručenie doplňujúceho uznesenia Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 16 C/18/2015-46 zo dňa 26. 06. 2015 za účinné a doložka formálnej vykonateľnosti je správne vystavená. Tvrdenia povinného, že k doručeniu opatrovníkovi malo dôjsť až za účinnosti CSP (t. j. po 01. 07. 2016),

ktorý tento spôsob doručovania už nepripúšťa, exekučný súd považuje za nekorektné a irelevantné.

28. Z vyššie uvedených dôvodov súd rozhodol tak ako je uvedené vo výrokovej časti uznesenia a sťažnosť povinného proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 43 Ek/1595/2019 zo dňa 03. 03. 2020 ako nedôvodnú zamietol.“

27. V napadnutom uznesení sudca konštatuje, že vyšší súdny úradník sa v odôvodnení svojho uznesenia vysporiadal so všetkými relevantnými skutočnosťami uvedenými sťažovateľom v návrhu na zastavenie exekúcie. Po oboznámení sa s predmetným uznesením ústavný súd konštatuje, že tento záver sudcu nie je správny. Vyšší súdny úradník sa vysporiadal s otázkou tvrdenej nulitnosti doplňujúceho uznesenia poukazom na uznesenie odvolacieho súdu o odvolaní žalovaného v 3. rade, vydané v priebehu základného konania, avšak žiadnym spôsobom sa nevysporiadal s námietkou neúčinného doručenia exekučného titulu (bod 12 uznesenia vydaného VSÚ), pretože neargumentoval k doručovaniu exekučného titulu, ale k doručovaniu rozhodnutia odvolacieho súdu.

28. Ako už bolo uvedené, sťažovateľ namietal, že doplňujúce uznesenie mu nebolo nikdy doručené do vlastných rúk, a tiež, že podkladom exekúcie vedenej proti nemu je nulitné rozhodnutie súdu, za ktoré považoval predovšetkým doplňujúce uznesenie okresného súdu.

a) K tvrdenej nulitnosti exekučného titulu

29. Základné konanie začalo na základe návrhu žalobcu na vydanie európskeho platobného rozkazu podľa Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 1896/2006 z 12. decembra 2006, ktorým sa zavádza európske konanie o platobnom rozkaze (ďalej len „nariadenie“). Vtedy platný procesný kódex (Občiansky súdny poriadok) stručne reflektoval tento procesný inštitút európskeho práva v § 174a OSP.

30. Podľa § 166 ods. 1 OSP ak nerozhodol súd v rozsudku o niektorej časti predmetu konania, o trovách konania alebo o predbežnej vykonateľnosti, môže účastník do pätnástich dní od doručenia rozsudku navrhnúť jeho doplnenie. Súd môže rozsudok, ktorý nenadobudol právoplatnosť, doplniť aj bez návrhu.

Podľa § 167 ods. 2 OSP ak nie je ďalej ustanovené inak, použijú sa na uznesenie primerane ustanovenia o rozsudku.

31. Z citovaných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku a z absencie obdobného ustanovenia vo vzťahu k rozkazom všeobecne (a platí to aj pre „dnešnú“ právnu úpravu Civilného sporového poriadku) sa v prípade, že súd mal v úmysle rozhodnúť o celom predmete konania skráteným spôsobom a časť predmetu konania v rozkaze opomenul, javí ako logické rozhodnúť doplňujúcim platobným rozkazom, nie uznesením, keďže uznesenie v sporovom konaní nie je určené ako forma rozhodnutia vo veci samej. Účel doplnenia rozhodnutia je iný ako účel opravného uznesenia. Opravné uznesenie nemá opodstatnenie bez opravovaného rozhodnutia; doplňujúce rozhodnutie je však „schopné“ existovať aj samostatne (spolu s „opomínajúcim“ rozhodnutím vyčerpávajú celý predmet konania a samostatne vyčerpáva jeho určitú časť – v danom prípade povinnosť žalovaného v 3. a 4. rade). Konanie o európskom platobnom rozkaze je konaním, v ktorom sa procesné úkony realizujú striktne prostredníctvom formulárov tvoriacich prílohu nariadenia. Podľa názoru ústavného súdu preto bolo správnym postupom okresného súdu v predmetnom konaní vydanie ďalšieho európskeho platobného rozkazu zaväzujúceho žalovaných v 3. a 4. rade (a vo vzťahu k žalovanému v 1. a 2. rade zaväzujúceho k zaplateniu časti úroku). Napriek uvedenému však ústavný súd nesúhlasí s názorom sťažovateľa, podľa ktorého okresným súdom zvolený postup má za následok nulitosť exekučného titulu voči nemu. Doplnenie európskeho platobného rozkazu uznesením okresný súd odôvodnil (vtedy) platnou právnou úpravou a krajský súd (aj keď v konaní o odvolaní iných žalovaných) sa s týmto procesným postupom okresného súdu stotožnil.

b) K nevykonateľnosti exekučného titulu v dôsledku jeho nedoručenia

32. Podľa § 174a ods. 2 OSP európsky platobný rozkaz treba doručiť odporcovi do vlastných rúk, náhradné doručenie je vylúčené; to neplatí, ak sa európsky platobný rozkaz doručuje zástupcovi odporcu.

Podľa § 174a ods. 4 OSP ustanovenia o platobnom rozkaze sa použijú primerane, pokiaľ osobitný predpis neustanovuje inak.

33. Až a len vydaním doplňujúceho uznesenia okresný súd „zahrnul“ (napriek výhradám ústavného súdu, uvedeným v bode 31) sťažovateľa do európskeho platobného rozkazu. Vydaný európsky platobný rozkaz tak môže voči sťažovateľovi predstavovať exekučný titul len v spojení s doplňujúcim uznesením. Z uvedeného nad akúkoľvek pochybnosť vyplýva, že pri doručovaní týchto dvoch rozhodnutí sťažovateľovi bolo nevyhnutné postupovať podľa štandardov určených pre doručovanie európskeho platobného rozkazu.

34. Ústavný súd za takisto nepochybnú považuje povinnosť exekučného súdu preskúmať formálnu vykonateľnosť exekučného titulu v exekučnom konaní. Pre preskúmanie tejto krucialnej kvality exekučného titulu v štádiu posudzovania návrhu oprávneného na vykonanie exekúcie postačuje preverenie skutočnosti, či je priložený exekučný titul opatrený doložkou vykonateľnosti. V prípade spochybnenia tohto predpokladu spôsobilosti exekučného titulu povinným v jeho návrhu na zastavenie exekúcie však exekučný súd musí opodstatnenosť tvrdenia povinného preveriť pripojením a preskúmaním spisu súdu, ktorý exekučný titul vydal.

35. Vada doručovania exekučného titulu bola sťažovateľom namietaná, pričom okresný súd túto námietku sťažovateľa považoval za nedôvodnú, keď konštatoval, že *„nezistil ani vady týkajúce sa doručovania exekučného titulu a teda ani vadu formálnej vykonateľnosti doplňujúceho uznesenia... Z predmetného spisu... exekučný súd zistil, že súd pri doručovaní exekučného titulu ustanovil povinnému (sťažovateľovi, pozn.) opatrovníka v osobe [REDAKOVANÉ], súdnej tajomníčky Okresného súdu Zvolen... Po jej ustanovení ako zástupkyňi povinného bol jej exekučný titul doručený... So zreteľom na obsah znenia § 174a ods. 2 OSP možno považovať doručenie doplňujúceho uznesenia... za účinné...“*

(pozri bod 27 odôvodnenia napadnutého uznesenia). Tento záver okresného súdu je podľa názoru ústavného súdu arbitrárny.

36. Zo zvoleného spôsobu doručovania a následného vyhodnotenia účinnosti doručenia exekučného titulu je zjavné, že okresný súd (v základnom ani v exekučnom konaní) si neuvedomil vzájomný vzťah medzi európskym platobným rozkazom a dopĺňujúcim uznesením (pozri bod 33 odôvodnenia tohto nálezu) a doručovanie týchto dvoch rozhodnutí podriadil režimu doručovania uznesenia. Okresný súd úplne opomenul zmysel zvýšenej ochrany žalovaného pri doručovaní rozhodnutia v rozkaznom konaní: keďže súd žalobe vyhovel bez predchádzajúceho oboznámenia žalovaného so žalobou a bez možnosti jeho akejkoľvek obrany proti žalobe, nevyhnutnosť doručenia rozhodnutia žalovanému do vlastných rúk s vylúčením náhradného doručenia je prostriedkom „vyrovnania“ postavenia žalovaného doterajšiemu „favorizovanému“ postaveniu žalobcu, ktorému súd „dal za pravdu“ len na základe ním tvrdených skutočností (a priložených alebo označených dôkazov) tak, aby mal žalovaný nespochybniteľnú možnosť sa proti rozhodnutiu brániť. Pri rešpektovaní tohto ústavne významného východiska je možné termín „zástupca“, uvedený v § 174a ods. 2 OSP čast' za bodkočiarkou, vykladať len ako zástupcu zvoleného žalovaným, v žiadnom prípade nie ako súdom ustanoveného procesného opatrovníka. Ustanovenie opatrovníka z dôvodu neznámeho pobytu (§ 29 ods. 2 OSP) žalovanému v rozkaznom konaní je preto pre ústavný súd nepochopiteľné.

37. V konaní o európskom platobnom rozkaze, v ktorom sa priamo aplikuje čl. 15 nariadenia (rozkaz možno doručiť aj zástupcovi odporcu) a ktorý by sa podľa recitálu 22 preambuly nariadenia „mal uplatňovať na situácie, keď odporca nemôže na súde zastupovať sám seba, ako napríklad v prípade právnickej osoby, a ak osobu, ktorá ho má zastupovať, určuje zákon, ako aj na situácie, v ktorých odporca splnomocnil inú osobu predovšetkým advokáta zastupovaním v konkrétnom súdnom konaní“, zvolený procesný postup okresného súdu odporuje aj právu Európskej únie.

38. Pokiaľ teda zákonodarca v ustanovení § 174a ods. 2 OSP samostatne upravil doručovanie európskeho platobného rozkazu, ktorým vylúčil jeho náhradné doručenie, s výnimkou doručovania zástupcovi odporcu, je potrebné vykladať pojem zástupcu eurokonformne, t. j. v súlade s obsahom záväzného textu nariadenia tak, aby účinky a obsah nariadenia neboli menené, resp. negované. Vychádzajúc z uvedeného, doručenie európskeho platobného rozkazu súdom ustanovenému procesnému opatrovníkovi odporcu nie je možné považovať za účinné.

39. Ústavný súd preto konštatuje, že napadnuté uznesenie je vo vzťahu k sťažovateľom tvrdenej nespôsobilosti exekučného titulu arbitrárne, v dôsledku čoho došlo k zásahu do základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj do práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu.

c) K porušeniu kontradiktórnosti konania v napadnutom konaní

40. Táto námietka sťažovateľa z pochopiteľných dôvodov mohla byť prvýkrát uplatnená až v rámci konania o ústavnej sťažnosti, keďže sa týkala postupu okresného súdu pred vydaním napadnutého uznesenia. Z citovaného vyjadrenia zákonného sudcu (pozri bod 9 odôvodnenia tohto nálezu) je možné vyvodiť záver, že ju nepovažoval za relevantnú. Ústavný súd sa s týmto právnym záverom zákonného sudcu v okolnostiach posudzovanej veci nestotožňuje.

41. Ústavný súd už v rámci svojej rozhodovacej činnosti uviedol, že kontradiktórnosť, nerozlučne spätá s princípom rovnosti zbraní, je univerzálnym právnym princípom platným v celom právnom poriadku, teda aj v civilnom súdnom konaní, a súd každého druhu a stupňa ju musí plne rešpektovať. Dôvodom je fakt, že jednou z jej hlavných funkcií je oboznámiť účastníka konania so všetkými dokumentmi a dôkazmi, ktoré môžu ovplyvniť rozhodnutie, a poskytnúť mu možnosť sa k nim vyjadriť. Ide predovšetkým o dôkazy, stanoviská a vyjadrenia protistrany v konaní, alebo dôkaz, resp. stanovisko nezúčastneného subjektu (znalec, svedok a pod.) či zabezpečeného

samotným konajúcim orgánom z vlastnej iniciatívy. Tým sa účastníkovi konania garantuje právo byť vypočutý (audiatur et altera pars) a právo na obhajobu. Ani podľa ústavného súdu však zásada kontradiktórnosti nemá absolútny charakter, pretože existujú aj výnimky z uvedeného pravidla, kde okolnosti prípadu alebo procesnej situácie vylučujú uplatňovanie tejto zásady.

Neexistuje relevantný a zásadný dôvod na to, aby sa v civilnom konaní, ktoré je v zásade kontradiktórne, uplatnila výnimka z tohto princípu v konaní o sťažnosti proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka, v ktorom sa rozhoduje o subjektívnych právach a povinnostiach (m. m. III. ÚS 220/2018).

42. Ústavný súd považuje tieto závery za aktuálne a plne aplikovateľné aj vo veci sťažovateľa, pričom vychádzajúc z okolností veci konštatuje, že z odôvodnenia napadnutého uznesenia (bodov 12 a 13 odôvodnenia napadnutého uznesenia, pozn.) vyplýva, že podanie oprávneného obsahovalo pomerne rozsiahlu právnu argumentáciu týkajúcu sa jednak namietanej nulity exekučného titulu a jednak obsahovalo aj právne posúdenie námietky sťažovateľa o neakceptovateľnosti spôsobu doručovania doplňujúceho uznesenia. Skutočnosť uvádzaná zákonným sudcom vo vyjadrení k prijatej sťažnosti, že pri koncipovaní dôvodov uvedených v napadnutom uznesení nevychádzal z vyjadrenia oprávneného, je rovnako irelevantná ako obrana spočívajúca v tom, že po uplynutí lehoty na podanie návrhu na zastavenie exekúcie už nebolo možné uplatniť iné, ďalšie dôvody, resp. argumentáciu. Podstatným pre posúdenie dodržania princípu kontradiktórnosti bolo to, či oprávnený vo svojom vyjadrení reagujúcom na obsah sťažnosti sťažovateľa uplatnil skutkovú alebo právnu argumentáciu a či sťažovateľ mal možnosť oboznámiť sa s vyjadrením oprávneného a reagovať naň pred vydaním napadnutého uznesenia. Vychádzajúc z nesporných tvrdení účastníkov tohto konania, ústavný súd dospel k záveru, že neumožnením oboznámiť sa obsahom vyjadrenia oprávneného v konaní o sťažnosti sťažovateľa proti uzneseniu vydaného VSÚ, ktoré obsahovalo právnu, ako aj skutkovú argumentáciu k sťažnosti sťažovateľa, a tým aj neumožnením reagovať naň pred vydaním napadnutého uznesenia okresného súdu, došlo k porušeniu princípu kontradiktórnosti, čo je samo osebe ďalším dôvodom na vyslovenie porušenia označených práv sťažovateľa procesnej povahy.

V.

Záver

43. Ústavný súd na základe už opísaných dôvodov dospel k záveru, že napadnutým uznesením okresný súd zasiahol do procesných práv sťažovateľa, ako aj do jeho označených práv hmotnej povahy, keďže rozhodovanie o návrhu na zastavenie exekúcie malo nepochybne priamy dopad na majetok sťažovateľa (bod 1 výroku nálezu).

44. Ústavný súd na základe svojho zistenia, že napadnutým uznesením okresného súdu došlo k porušeniu označených práv sťažovateľa, napadnuté uznesenie okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie (bod 2 výroku nálezu).

45. V ďalšom postupe je okresný súd viazaný právnym názorom ústavného súdu, vysloveným v tomto rozhodnutí (§ 134 ods. 1 zákona o ústavnom súde). Okresný súd je tiež viazaný rozhodnutím o vrátení veci na ďalšie konanie, ktoré je vykonateľné jeho doručením (§ 134 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

46. Na margo právneho názoru zúčastnenej osoby, že lehota na podanie sťažnosti ústavného súdu je hmotnoprávnej povahy, ústavný súd konštatuje, že v zmysle ustálenej praxe ústavného súdu je nepochybné, že ju ústavný súd stabilne a dlhodobo vníma ako procesnú, keďže zákon o ústavnom súde v časti upravujúcej podmienky konania pred ním vrátane predmetnej lehoty je potrebné považovať za právny predpis procesného charakteru. Vychádzajúc z uvedeného a zo skutočnosti, že sťažnosť bola nepochybne podaná na poštovú prepravu 12. októbra 2020 (vyplýva to z pečiatky poštového prepravcu, pozn.), ústavný súd konštatuje, že ústavná sťažnosť bola doručená v lehote stanovenej zákonom.

VI.

Trovy konania

47. Podľa § 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania,

aby úplne alebo sčasti nahradil inému účastníkovi konania alebo štátu trovy konania. Právny zástupca sťažovateľa si nárok na náhradu trov konania uplatnil.

48. Ústavný súd pri rozhodovaní o náhrade trov konania vychádzal z obsahu súdneho spisu. Odmenu priznal za tri úkony právnej služby, t. j. prevzatie a prípravu zastupovania, podanie sťažnosti (vykonané v roku 2020), písomné podanie týkajúce sa veci samej (vykonané v roku 2021). Vychádzal pritom z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za prvý polrok 2019, ktorá bola 1 062 € a za prvý polrok 2020, ktorá bola 1 087 €, keďže išlo o úkony právnej služby vykonané v roku 2020 aj v roku 2021. Odmena za jeden úkon právnych služieb za rok 2020 v zmysle § 11 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“) predstavuje sumu 177 € a za rok 2021 predstavuje sumu 181,17 €. Takto stanovená odmena spolu s režijným paušálom 10,62 € (§ 16 ods. 3 vyhlášky) predstavuje sumu 187,62 € za jeden úkon uskutočnený v roku 2020, t. j. za dva úkony 375,24 € a odmena spolu s režijným paušálom 10,87 € (§ 16 ods. 3 vyhlášky) predstavuje sumu 192,04 € za jeden úkon uskutočnený v roku 2021. Trovy právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom tak, ako to vyplýva zo súdneho spisu, predstavujú sumu 567,28 €, ktoré sa vzhľadom na skutočnosť, že právny zástupca je aj platcom dane z pridanej hodnoty, zvyšujú o 20 %. Ústavný súd preto úspešnému sťažovateľovi priznal náhradu trov konania v sume 680,74 € (bod 3 výroku rozhodnutia).

49. Toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia poslednému z účastníkov konania (§ 70 ods. 1 zákona o ústavnom súde).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. februára 2021

Peter Molnár
predseda senátu